

23.4.2017

Neděle Quasimodogeniti

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého se všemi námi! Amen.

Ten, který sedí na trůnu, praví: „Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít.“ Zj 3,8

Píseň 96 Píseň novou Pánu zpívejte

Modlitba: Hospodine, Pane náš, Bože jedinečný a zvláštní, děkujeme ti, že nás v těchto dnech opět vracíš k divu Kristova vzkříšení. Věříme, že jsi to Ty, kdo nás jeho oživlým hlasem hledáš: kde jste? kam jdete? Věříme, že jsi to Ty, kdo nás Kristovým Duchem volá: „Pojďte za mnou – a já budu s vámi“. Děkujeme za Kristův kříž a vzkříšení, které v nás činí proměnu tmy ve světlo, strachu v pokoj, sobectví ve sdílnost, proměnu lhostejnosti v lásku. Dej, abychom z této nabízené proměny dovedli žít své všední dny v péči o naše bližní i celé Tvé stvoření.

Pane, vyznáváme, že málo dáváme, že naše srdce jsou vyprahlá a ruce prázdné. Tobě však důvěřujeme, že Tvé srdce přetéká a Tvé ruce jsou stále plné a otevírají se právě pro nás a pro všechny potřebné. Je naší chybou, že neumíme od Tebe dost přijímat, ale prosíme Tě o tvého Ducha, který nás to bude stále dokola učit. Pane, opakuj nám své evangelium, kolikrát bude třeba, než z něj budeme umět znova a znova přijímat útěchu, radost a inspiraci. Svým Duchem otevři naše uši a srdce, abychom jej přijali a z něho žili. Prosíme, požehnej našemu dnešnímu shromáždění. Amen.

Čtení: Ž 119,1-12

Píseň (Svítá) 179 Málo mám

Text: Mt 5,1-12 (kralická)

Kázání:

„Přiblížilo se království nebeské!“, volá Ježíš, kudy chodí. A mnozí zbystří. Něco je ve vzduchu, je to fakt. Musí přijít něco nového. Ale co? Dozvíme se od Ježíše víc?

A hleďme, Ježíš leze na horu, Ježíš si sedá. Takhle sedávají učitelé zákona, vykladači, židovští profesoři. Pojdme blíž, ať slyšíme to nové učení.

„Blahoslavení jsou tihle... blahoslavení jsou tamti... a ještě jsou taky blahoslavení...“ Aha – co se tady vlastně dozvídáme? Co tak zásadního o nebeském království?

Blahoslavenství je oslavou blaha, chválou štěstí.

Blahoslavený je šťastný člověk. Totiž – je to řečeno jaksi zvenčí, člověk se sám za blahoslaveného neprohlašuje. Možná by o sobě ani neřekl, že je šťastný. Spíš je to tedy tak, že blahoslavený má podle mínění někoho jiného (člověka, Pána Boha?) dobrý důvod být šťastný. Ve Starém zákoně, zvláště v Příslovích a Žalmech se blahoslaví hojně. Vždycky jde o cenné věci. Blahoslaven je člověk moudrý, anebo ten, kdo očekává na Hospodina, kdo v něho doufá, kdo na něho spoléhá (jsou to vlastně jiná vyjádření víry), také ten, kdo si oblíbil zákon Hospodinův. Anebo ten, kdo má hojnost zdárných dětí. Anebo ten, komu je odpuštěno. Jaké to asi je, o někom říci: hle, blahoslavený člověk!? A jaké to asi je, slyšet takové blahoslavení a vědět, že míří na mne? Uvědomit si: mám dobrý důvod být šťastný!? Jen jestli neřeknu: Ano, ale... Sice mám hojnost dětí, ale jak mohu být šťastný, když mám obě ruce levé? Zkrátka, v našem pojetí potřebujeme mít všechny důvody ke štěstí. Proč nám nestačí jeden dost dobrý důvod? A když ne ke štěstí, tak třeba jen k tomu, abychom se v životě trochu napřímili...?

Ježíš tedy začíná svoje vyučování blahoslavením. Nejsou přinejmenším některá ta blahoslavenství trochu divná? Co je tak cenného na pláči a je žízeň po spravedlnosti dost dobrým důvodem ke štěstí? Jako by ty rozpaky Ježíš tušil, a proto ke každému blahoslavenství připojuje jakési zdůvodnění. Logická

souvislost však není vždycky zřejmá – proč by kupříkladu právě lidé čistého srdce měli vidět Boha. (?)

Ježíš na začátku svého vyučování vychrlí shluk blahoslavenství. Zatímco u těch známých starozákonních máme před očima skupinu nejspíš lidí věřících, lidí se vztahem k Bohu, jeho zákonu, k víře a moudrosti, Ježíšem blahoslavení tvoří skupinu značně nesourodou. Jako ten zástup, který se kolem něho srotil, jako hlouček lidí, které byste sesbírali někde na ulici. Jako učedníci? Jako společenství někde v kostele?

Ježíš začíná své vyučování o nebeském království od konce. Namísto toho, aby řekl: teď dávejte pozor, sledujte, dělejte si poznámky, kdo udělá kontrolní test, dostane se dál, namísto toho řekne: Království nebeské je chudých duchem. Řekne to, protože je to Ježíš. Celý on. Otevírá dveře. Laťka nemůže být nastavená níž. Nikdo si nemůže říci: to pro mě není, nikdy to nepochopím, nikdy se tam nahoru nedošplhám.

Ježíš vyučuje o nebeském království – a o těch dole řekne, že jsou jeho prvními občany. A teď ocituji z výkladu Jiřího Mrázka: „Čím si to zasloužili? Čím podplatili migrační úředníky? Ničím. Nejvyšší Boží byrokracie se právě teď, v této chvíli rozhodla, že jim všem udělí povolení k pobytu. A dokonce občanství. V nebi. ... Chudí duchem jsou přísně vzato ti, kdo nemají vlastní duchovní bohatství. Tečka. To mohli být všichni ti senzacechtiví v zástupu, který se táhl za Ježíšem. Ti, které lákalo, že uvidí nějaký zázrak, a vůbec nebyli schopni pochopit, že jde o něco hlubšího. Učedníci se právem ušklíbají a Ježíš jim řekne: neušklíbejte se. Jim Boží království patří. O nich a pro ně to je. Nebo naopak to mohou být ti, kteří ve svém duchovním životě došli tak daleko – dál než ostatní, tak daleko, že opravdu vědí a pochopili, že mají prázdné ruce. Nebo to mohou být ti úplně duševně a mentálně chudí, kteří neznají ani své vlastní jméno a nepamatují si, co bylo včera. Nebo to mohou být ti, kteří vnitřně zkrachovali; kteří svůj život zpackali tak, že by nejraději neznali své vlastní jméno a raději zapomněli, co bylo včera. Ti, kteří to možná – zvenku viděno – daleko dotáhli, ale ve

skutečnosti nemají být na co hrdí. Nebo to mohou být ti, kteří vůbec nejsou mentálně zaostalí a vůbec nejsou povrchní ani „duchovně“ zaostalí, ale prostě už mají pocit, že je toho na ně moc a že na svůj život nestačí. Všechny tyto výklady se navzájem nevylučují. Všechny ty možnosti mají společného víc, než se zdá. Všechny ty možnosti mají společné to, že není o co stát. Člověk by si to nevybral – kdyby měl možnost si vybírat. Ale taky mají společného to, že Bůh si vybral je a Bůh o ně stojí.“

A dál ten výčet pokračuje v podobném duchu. Ale ať už Ježíš blahoslaví vlastnost, snažení nebo spíše situaci, všichni blahoslavení mají společnou jakousi zranitelnost, na kterou odpovídá království nebeské podporou, příslibem, nadějí. Tak to se přiblížilo. Amen.

Píseň 241 *Bože náš, jenžs před věky*

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 379 *Vstaň a hledat pojd' tu zem*

Přímělná modlitba + Otče náš

Poslání: „Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.“

Ř 12,21

Požehnání

Píseň 163 *Hospodin sám národů Bůh*